

[Niels Westerby.]

andre partier sige til nu og her, om de er villige til at gå med til forslaget, hvis vi ændrer et par ord, for så vil vi selvfølgelig gerne gøre det for at skabe den brede tilslutning, vi gerne vil have. Jeg vil altså bede om, at man siger til, hvis det er en betingelse, for så vil vi selvfølgelig gerne tage hensyn hertil.

Hr. Poul Møller mente, man burde have en subsidær stemmeafgivning i forbindelse med spærreglen. Det takker jeg hr. Poul Møller for. Det har vi i liberalt centrum ment hele tiden. Hr. Poul Møller sagde, at de uafhængige ikke var repræsenteret, og der burde have været subsidær stemmeafgivning for de uafhængiges vedkommende. Jeg kan oplyse over for hr. Poul Møller, at vi modtager mange tilkendegivelser i denne tid fra folk, der går og fortryder, at de ikke har stemt på liberalt centrum. Når de ikke gjorde det, var det, fordi de var bange for, at liberalt centrum ikke kom ind. Hvis der havde været en sådan regel om subsidær stemmeafgivning, er jeg sikker på, at mange flere havde stemt på liberalt centrum, end tilfældet var, og jeg håber da også, at det var det, der var i hr. Poul Møllers tanker, dengang han foreslog, at man skulle indføre en sådan regel om subsidær stemmeafgivning i forbindelse med spærreglen. For vort vedkommende har det ikke længere nogen aktuel interesse direkte egoistisk, men jeg synes, det er principielt rigtigt at have en sådan regel, og jeg takker for denne betragtning fra hr. Poul Møller.

Hr. Poul Møller siger, at han gerne vil have, at man diskuterer de offentlige udgifter, og det skal vi selvfølgelig gøre i alle de forskellige udvalg, det er da rigtigt. Men hvad bliver der så tilbage af alle det konservative folkepartis bombastiske erklæringer forud for valget og under valgkampen om, at man skulle holde de offentlige budgetter nede på det og det niveau, og at de ikke måtte stige mere end så og så meget? Derved fik man skabt en stemning eller et indtryk i befolkningen af, at hvis bare det konservative folkeparti fik magten, ville det omgående føre til en stærk begrænsning af de offentlige budgetter. Det viser sig, at vi nu er kommet så vidt, at vi har fået hr. Poul Møller til at sige, at han gerne vil have, man skal diskutere de

offentlige udgifter. Det var de ord, som det ærede medlem brugte. Og det skal vi gøre. Vi skal se på, om der er overflødige offentlige udgifter, og på, om opgaver, som staten nu løser, ikke kunne løses lige så godt og billigere på anden måde. Og det vil vi gerne arbejde meget positivt med på her i det høje ting. Men så er vi også kommet ned på jorden på dette punkt, og så kan jeg i og for sig ikke se, at det tjener noget formål, at undervisningsministeren og hr. Poul Møller fortsætter diskussionen, for det spørgsmål har altså fået tilstrækkelig afklaring.

Hr. Per Hækkerup udtaler, at boligforliget bliver overholdt, og mener, at en boligfond — sådan forstod jeg hr. Per Hækkerup — er et supplement til boligforliget. Jeg vil dertil sige, at det er et så stort supplement, at man kan begynde at diskutere, om ikke de andre forligspartnere kan sige, at det er et brud på deres forudsætninger for at slutte et firkantet forlig. Når jeg siger det, er det, fordi jeg mener, at det ville være rigtigt, om man tog en ny forhandlingsrunde. Jeg mener, det ville være rigtigt, om de 4 gamle partier tog en forhandlingsrunde, hvor de drøftede, om de ikke kunne blive enige om at ændre dette boligforlig. Jeg vil henstille dette til de 4 gamle partier, dels fordi jeg mener, at boligforliget var dårligt — det har jeg givet udtryk for mange gange, også i dag — men også fordi jeg synes, at det, efter at denne boligfondsbetragtning er fremkommet, ville være mest fair af regeringen over for de andre partier, om den tog en drøftelse med de andre partier på det grundlag.

Hr. Per Hækkerup hæftede sig ved, at jeg havde sagt, at vi var ikke et støtteparti for regeringen, men vi var heller ikke et oppositionsparti over for regeringen. Det kunne hr. Per Hækkerup ikke ganske forstå. Det er vel, fordi hr. Per Hækkerup har arbejdet sig ind i en ganske traditionel problemstilling. Jeg sagde udtrykkeligt, at når jeg fremhævede, at vi ikke ville være støtteparti for regeringen og heller ikke være oppositionsparti i forhold til regeringen, så er det, fordi vi betragter den bagvedliggende tankegang som værende uvedkommende i det parlamentariske arbejde. Det, der er det afgørende, er éns stilling til sagerne og til problemerne, til den politik